



Elizabeth Banks og Sigourney Weaver i *Call Jane*, hvis handling udspiller sig i 1968.

Sigourney Weaver i vigtig film om retten til abort – og konsekvenserne uden den

Call Jane

Amerikansk spillefilm, 121 min., premiere i 42 biografer landet over d. 10. november

Instruktion: Phyllis Nagy. Manuskript: Hayley Schore, Roshan Sethi

Medvirkende: Elizabeth Banks, Sigourney Weaver, Chris Messina m.fl.

Der var kun en enkelt amerikansk film i hovedkonkurrencen i Berlin, men den er 'vigtig'. Den handler om et emne, som dels er virkeligt oppe i tiden, dels har været omdrejningspunkt for en af de seneste års bedste amerikanske Berlin-film: Abort.

Phyllis Nagys *Call Jane* går tilbage i tid, fra før abort blev lovligt, for at vise, at misogynien ikke er noget nyt fænomen. Elizabeth Banks spiller Joy, en privilegeret gift middelklassekvinde, der pludselig kastes ud i den illegale abortverden, da hun får at vide, at hendes graviditet er livstruende, men lægerne på hospitalet alligevel nægter at give hende en abort. Hun finder en flyer, ringer til Jane, og efter selv at have fået foretaget indgrebet bliver hun hængende og begynder at påtage sig mere og mere ansvar i den lyssky organisation ledet af Virginia (Sigourney Weaver).

[Man genkender følelserne fra de sidste års amerikanske kaos](#)

Phyllis Nagy drager overraskende paralleller til nutiden. I den flotte åbningsscene følger vi Joy, mens hun tilbringer aftenen på et hotel i Chicago i august 1968, mens demonstranterne mod den Demokratiske Partikongres får tæv udenfor. Hendes mand føler, at hele verden er på vej ud af kontrol, dels fordi der er så meget vold og strid i medierne, dels fordi hans kone og datter ikke engang gør, som de plejer længere. Man genkender følelserne fra de sidste års amerikanske kaos.

For at være helt ærlig genkender man næsten alt. At se en amerikansk film som *Call Jane* er som at blive dyppet i et karbad af genkendelighed. Alle skuespillerne er set før. Vi kender de historiske omstændigheder. Vi har set hver en frisure, hvert et kostume, hver en kulisse som den ruinerede filmfabrik har kreeret til UG.

Der er råd til genkendelig musik som Velvet Underground og andre tresserhits. Og selvom filmsproget vitterlig er fornemt – med lange kamerature i hælene på Joy, og et varmt billedsprog skabt på celluloid – så er det også alt sammen nærmest bedøvende velkendt.

Men måske er det det, som USA er? Et forrådskammer af genkendelighed. Det er bestemt beroligende i en strøm af uvante idéer, men rigtig mange amerikanske indie-film kommer aldrig ud over fornemmelsen af, at vi har set det hele før. Har vi brug for det? Kan vi give slip på gamle USA og i stedet overgive os mere til det uvisse?

Frederik Bojer Bovés [artikler fra Berlinale 2022 findes her](#).



[abortBerlinale 2022FilmfestivalFilmstriben](#)

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på [kronoper.dk](#), er dansk redaktør på tidsskriftet *Cinema Scandinavia* og har været programlægger på Copenhagen